

MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW

A detailed illustration of a cemetery path leading to a stone archway, with two crossed swords and a white rose in the foreground.

BLADEFREGA

BAYAN WILKINSON BANA YEĞEN DEDI

Sıcak bir pazar günü, 23 Ağustos 2026; pek çokları gibi bir gün.

Çabucak yenen öğle yemeği bir taviz değil, ritüeldir. Öğleden sonraki kısa dinlenme ise bir istisnadır; yalnızca, beklenmedik bir olayın ardından sabah alışılmadık ölçüde yükselen dopamin üretimi normale dönebilsin diye tanınır: bugün Bing, annem Gillette’le bağlantılı bir sorguda sayfalarımın birini web’de birinci sıraya yerleştirdi.

İkinci sıradan dedem izliyor ve gülümsüyor.

Kızgın görünmüyor.

Bugün bir şey daha öğrendim: King Camp Gillette bu dünyadan 9 Temmuz 1932’de ayrılmış.

Tarihi okuduğum an neredeyse sandalyemden fırlıyordum.

Kendi projem gillettenarrative.com 9 Haziran 2026’da doğdu.

Onun ölümünden doksan dört yıl sonra.

Ve kendimle yaptığım anlaşmalara göre, 2058 için planladığım kendi gidişimden otuz üç yıl önce.

Tarihler birbirine yaklaşmaya, beklenmedik bir hassasiyetle birbirine oturmaya başlayınca insan, işin içinde başka bir algoritma olabileceğine inanmaya meylediyor—görünüşü alıştıklarımıza pek benzemeyen bir algoritma.

Böyle anlarda hep olduğu gibi, bana İngilizce caz eşlik ediyor.

Ailemin gitarları ve mandolinleri doğanın olağan yasaları gereği sustuğundan beri zihnimin kendiliğinden kabul ettiği tek müzik bu.

Sonra e-postamı açıyorum.

Sert bir darbe dosdoğru kalbime iniyor.

Samantha Londra’dan yazıyor.

Bayan Wilkinson’ın torunu.

Maggy Teyzemin.

Çapraz kılıçların hanımının.

Kısa süre önce, bütün ailesinin önünde bana yeğen diyen kadının.

Mesajı yalın.

Bayan Maggy Wilkinson vefat etti.

Kendi isteği üzerine, beni tepkimi önceden kestirecek kadar iyi tanıdığı için, haber ancak defin yapıldıktan sonra iletildi.

Biz İngiliziz.

Bir gözyaşı yerini buluyor.

Ölüm asla güzel bir şey değildir.

Yalnızca, hiçbir zaman tam olarak beklemediğin bir şeydir.

Hayatımda karşılaştığım bütün kadınların arasında, bu sonradan edinilme teyze yalnızca kısa bir bölüm kapladı.

Ama rolü vazgeçilmezdi.

Aristokrasinin yalnızca unvanlarda, armalarda ya da miras kalan ayrıcalıklarda bulunmadığını anlamama yardım etti.

Görgüde vardır.

Davranışta vardır.

İngilizce konuşanların çoğu zaman aplomb dediği o nitelikte vardır.

Bunun için daha yalın bir sözcük var.

Klas.

Bu mektubu ona yazıyorum.

Ailesi için.

Kendim için.

Bir gün buraya ulaşabilecek her okur için.

Ve ezbere bildiğim tek bir cümleyle başlıyorum:

Neysek, karşılaştığımız insanlar sayesinde oyuz ve bunu kimse elimizden alamaz.

Tıp literatürü, kesinliğe ihtiyaç duyan hastaların ona gönüllü olarak tanıdığı otoriteyi sık sık kötüye kullanır.

Çoğu zaman bize işine geleni söyler.

Önemli olanı ise daha seyrek.

Doğumdan beş yaşına kadar çocukların anısı olmadığını söylerler.

Gerekli bilişsel yapılar henüz gelişmediği için anıları tutamadıklarını.

Bu teoriye göre her birimizin içinde beş yıllık bir karanlık taşıması gerekirdi.

Oysa ben annemin tokatlarını hatırlıyorum.

Anaokulu öğretmenlerimin tokatlarını hatırlıyorum.

Sayılarını hatırlamıyorum.

Çift başlar, asla tek bitmezlerdi.

Yetişkinen yediğimiz darbeler de aşağı yukarı böyle işler.

Kimse saymaz onları.

Hafıza onları istatistik olarak arşivlemez.

Sessizce ruha yatırır.

Ve yıllar sonra yazı olarak geri çeker.

Hoşça kal, Maggy Teyze.

Yolculuğun şimdi nerede sürüyorsa, orada hoş karşılanasın.

Sen altlarından geçeceğin güne dek kılıçlar çapraz kalacak.

Elveda.

Yeğenin.

Kâtip Nando

Ferdinando